

MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ

ÚTVAR: ODBOR ŽIVOČIŠNÝCH KOMODIT
ČÍSLO ÚTVARU: 17210

VÁŠ DOPIS ZN.: MV-61169-6/ODK-
2009
ZE DNE: 11.09. 2009

SPISOVÁ ZN.:
NAŠE ČJ.: 30203/09-17210/ÚKOZ

VYŘIZUJE: MVDr. Jiří Kruml
TELEFON: 221 812234
FAX:
E-MAIL: jiri.kruml@mze.cz

ADRESA: TĚŠNOV 17, 117 05 PRAHA 1

DATUM: 10.11 2009

Ministerstvo vnitra
Odbor dozoru a kontroly veřejné správy
Náměstí hrdinů 1634/3

14021 Praha 4

Stanovisko k nesouhlasu s povinností nechat očipovat psa.

Ústřední komisí na ochranu zvířat nám byla postoupena Vaše žádost o stanovisko .

Zákon č.246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání ve znění pozdějších předpisů stanoví v § 13b odst. 2, že obec může obecně závaznou vyhláškou stanovit chovatelům povinnost nechat trvale označit psy, kteří dosud označení nejsou, osobou odborně způsobilou k výkonu této odborné veterinární činnosti podle veterinárního zákona, a to prostředky, které způsobují při aplikaci jen mírnou nebo přechodnou bolest, zejména tetováním nebo identifikací čipem. Obec může obecně závaznou vyhláškou stanovit povinnost přihlásit psy do evidence a upravit náležitosti a způsob vedení evidence označených psů a jejich chovatelů.

Toto zmocnění tedy umožňuje obci stanovit povinnost označit psy, dosud neoznačené prostředky odpovídajícími výše uvedeným požadavkům.

Obvyklé prostředky trvalého označování jsou především tetování, které se často provádí podle podmínek stanovených jednotlivými kynologickými sdruženími a je požadováno jako podmínka pro zařazení do chovu, tedy nezávisle na výše uvedeném ustanovení a čipování. Trvalé označení však splňuje výše uvedené požadavky.

Dále může obec stanovit povinnost evidovat označené psy (tedy všechny psy označené podle výše uvedených pravidel) a jejich majitele. Zápis psa do plemenné knihy je evidence vedená zájmovým chovatelským sdružením a nenahrazuje evidenci podle výše uvedeného ustanovení.

§ 13b odst. 2 (v žádosti o stanovisko uveden § 13 odst. 3 – ten řeší problematiku označování toulavých a opuštěných psů v obci), zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, neuvádí možnost výjimek.

Uvedené ustanovení nepreferuje některý z prostředků označování, lze tedy prostředky, které splňují výše uvedené podmínky považovat za rovnocenné a to především ve vztahu k již dříve označeným psům a konstatovat, že splňují podmínku označení.

Pokud se obec rozhodne pouze pro jeden prostředek označování, může jej zvýhodnit finančně, nebo jinými úlevami. Pro psy dříve označené výše uvedenými prostředky § 13b odst. 2, zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání neukládá povinnost chovateli označit psa dalším způsobem.

Zajištění funkční centrální evidence nevyplývá ze zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání.

Trvalé označování psů považujeme za účelné, neboť přispívá ke snížení počtu toulavých a opuštěných zvířat. Označování zvířat a jejich evidence umožňuje vrátit zvíře chovateli v krátkém čase a obci tak nevznikají náklady spojené s péčí o toulavá zvířata. Zvyšuje se takto rovněž odpovědnost chovatelů za zvíře.

Úpravou pravidel pro pohyb psů na veřejném prostranství podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, je dle našeho názoru míněno jak stanovení podmínek, za nichž se psi na veřejném prostranství mohou pohybovat, tak stanovení výslovného zákazu ve vztahu k určitým konkrétním místům.

Úplné zamezení přístupu psů do určených částí obce by zřejmě v praxi nebylo proveditelné, neboť lze jen těžko předpokládat, že existují části obce, v nichž nežije ani jeden chovatel psa. Takové opatření by dle našeho názoru bylo zásahem do základních lidských práv a svobod.

Samozřejmě není možné namítat nic proti tomu, vyloučí-li se přístup psů a případně dalších zvířat na dětská hřiště, sportoviště, pískoviště, na hromadné sportovní a kulturní akce s velkou koncentrací lidí atd. Důležitým kritériem je, zda je jedná o veřejné prostranství a je tedy možné ve vztahu k takovému místu pravidla upravit. Domníváme se, že je možné z důvodu využívání určitých ploch pro rekreační a odpočinkové aktivity zakázat přístup psů na konkrétní místa.

Vždy je ale vhodné v obecně závazné vyhlášce vymezit dostatečné a dobře přístupné prostory pro volné pobíhání psů. Takové vymezení je důležité zejména v případech, kdy je stanovena povinnost vést psa na vodítku na všech veřejných prostranstvích s výjimkou určených ploch.

Závazný výklad právních předpisů je v České republice oprávněn provádět pouze soud.

Ing. Jiří Machek

ředitel odboru živočišných komodit